

tvivler ikke om, at Tinget ogsaa vil være velvillig over for disse Folk, hvis Lønningsvilkår ere meget smaa. Spørgsmaalet om de meniges Lønningsvilkår bliver ogsaa mere brændende, thi dels stiger Prisen paa Soldaternes lige saa vel som paa andres Livsfornødenheder, men dels ere Forholdene ogsaa blevne mere grelle ved Hærloven af 1894. Ifølge Ministerialtidende for i Fjor har Sessionernes Udfald været, at der blev kasseret 7000, og den allerstørste Del af disse 7000 ere kasserede for Fejl, som ikke gør dem udygtige til Erhverv. Den største Del af de kasserede Folk har endog været anerkendt for skikkede til at kunne blive Soldater, saafremt ikke Hærloven havde hindret dem deri. Nu have de ligefrem faaet Fripas og have kunnet gaa hjem. Det maa imidlertid siges, at der kan være noget mærkeligt for adskillige af de Folk, som tages til Soldater og siden skulde indkaldes til Mønstring i en modnere Alder, da de maaske allerede have stiftet Familie og mulig have ondt ved at udrede de Omkostninger der skulle til, at de skulle se en Del unge Mennesker gaa hjemme, fri for Soldatertjenesten, skønt de have udmærkede personlige Kvalifikationer til denne. Ja, de bære ikke en Gang nogen Skattebyrde til Hjælp til en Forbedring af Vilkårene for de Folk, der ere Soldater. Venstre har nu i lange Tider haft paa sit Program Planen om at fordele Værnepligtsbyrden noget ligeligere end hidtil. Det er jo ikke nogen lille Byrde, heller ikke i økonomiske Henseende. Hærloven af 1894 har fordelt den endnu mere ulige, end den var i Førvejen, og der er derfor Grund til at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om man ikke kunde faa en ligeligere Fordeling derved, at man lod nogle af de Folk, som slippe fri for at være Soldater, skønt de ellers have personlige Kvalifikationer dertil, bære en Skattebyrde til Hjælp til en Forbedring af de meniges Lønningsvilkår.

Hvorvidt Ministeriet har været betænkt paa noget saadant, ved jeg ikke, og jeg har kun benyttet Forhandlingen om dette Lovforslag som en Anledning til at spørge Ministeriet, om det ikke har tænkt paa at udrette noget for at forbedre de meniges Lønningsvilkår i den af mig antydede Retning. Jeg vil ikke benytte Lejligheden til at gaa nærmere ind paa, hvorledes en saadan Skattelov skulde se ud. Det staar klart for mig, at det ikke skulde være nogen Kopskat, i hvert Fald ikke alene en Kopskat, men derimod en Skattelov,

hvorved der ogsaa toges Hensyn til vedkommendes Ejendoms- og Indtægtsforhold. Der skulde altsaa dertil knyttes en Formue- og Indtægtskat. Man kunde vistnok ad den Vej forbedre de meniges Lønningsvilkår ganske betydeligt, og man vilde sikkert finde Sympati for disse Bestræbelser hos den almene Befolkning, som med nogen Forundring ser paa, at mange Mennesker gaa ganske fri for den personlige og økonomiske Byrde, som Værnepligten medfører, medens andre maa bære den personlige Byrde fuldt ud og maa nøjes med noget, der næsten kunde kaldes Sulteløn fra Statens Side.

Jungersen: Det Forslag, som foreligger her til Behandling, saa vel som det efterfølgende, ere jo gamle bekendte. De have forud været behandlede her, og der har været nedsat Udvalg desangaaende. Naar der hidtil ikke er kommet noget ud af disse Forslag, ligger det ikke i en Uvilje fra dette Tings Side til overhovedet at gøre noget over for de Folk, som der her er Tale om. Ingenlunde. Jeg er overbevist om, at Tinget er villigt til at imødekomme de berettigede Krav, som stilles fra disse Folks Side. Grunden til, at der ikke hidtil er gjort noget for disse Folk, maa søges i den Omstændighed, at vi ogsaa have paa Dagsordenen — i det mindste have haft det de foregaaende Aar — et Forslag til Lov om Søværnets Ordning, og Udvalget, som har behandlet disse Sager, har ment, at det vilde være rigtigt, om vi fik en endelig Ordning, en virkelig Reform af Søværnets Ordning, inden vi gik til at give Lønningsbestemmelser for Søværnet. Det er Hovedgrunden til, at der ikke er blevet taget fat paa denne Sag. Der har fra dette Udvalgs Side Gang efter Gang, Aar efter Aar været gjort Henstilling til Marineministeren om at fremkomme med Forslag vedrørende Søværnets Ordning, som holdt sig inden for den nuværende finansielle Ramme. Ministeren har indtil i Fjor ikke været i Stand til at fremkomme med Forslag i saa Henseende. I Fjor syntes det, som om Ministeren gjorde et Tilløb til at imødekomme dette Krav, idet Ministeren over for Udvalget stillede i Udsigt en Nedgang paa Marineministeriets Budget paa Finansloven, der vilde være i Stand til at dække den Merudgift, som Ordningen vilde medføre. Jeg var ikke i Tvivl om, at det var ærligt ment med dette Forslag fra den højtærede Ministers Side. Dog kan jeg ikke nægte, at jeg i Aar lige som er kom-